

Leeuwarden, 18 september 2017

Beste meneer Verstraaten,

U krijgt deze mail van mij omdat ik zelfhulpboeken lees. Ik wil daar dan ook meteen mijn welgemeende excuses voor aanbieden. Maar als je zulke boeken leest, vind ik dat je ook iets met de inhoud moet doen. Anders kun je net zo goed de kat gaan knuffelen, dat maakt sowieso gelukkig.

Het advies dat overal opduikt is dat je iets moet zien te vinden waar je blij van wordt, zodat werk als een hobby voelt. In mijn geval is dat schrijven. Daarna moet je je omringen met mensen met dezelfde passie. "Zoek een held, een voorbeeld en bestudeer die persoon of liever nog, zoek contact". Daar komt u in beeld. Of u mijn held bent, dat weet ik niet. Daarvoor moet ik u als persoon ook waarderen en ik ken u (nog) niet. Maar een voorbeeld, ja, dat bent u wel. Ik vind uw columns in Libelle namelijk heel erg goed. U maakt dat ik er vrolijk door word en dat bewonder ik. Zo'n schrijver wil ik ook worden. Die je laat lachen of je wilt of niet. Of die ontroert.

Het eerste advies (doe waar je blij van wordt) heb ik keurig opgevolgd. Ik ben gewoon begonnen te schrijven, heb een Facebook pagina aangemaakt waar ik mijn verhalen en blogs op zet en zelfs een paar mensen bereid gevonden om me te volgen. Ze vonden het nog leuk ook en ik werd gevraagd voor de redactie van het online platform 50plusinfriesland (terwijl ik nog niet eens 50 ben). Mijn eerste verhaal is inmiddels geplaatst en er staan een paar artikelen op de planning waar ik interviews voor moet afnemen. Tot zo ver alle lof voor de zelfhulpboekenschrijvers. Of het volgende advies, leren van je voorbeeld en succesvol worden, ook gaat werken hangt best een beetje van u af. Ik heb namelijk nog nooit een interview afgenomen (al zou je denk ik wel kunnen zeggen dat ik veel vragen stel als ik met anderen praat). Wat ook lastig is, is dat ik wel een rijbewijs heb (en ook een auto), maar vanwege duizeligheidsklachten zelden buiten de stad Leeuwarden rijd. Morgenavond moet ik bijvoorbeeld naar Oude Bildtzijl. Ik kan er best komen met de gewone bus en daarna met de belbus, maar het duurt uren en ik moet eigenlijk meteen weer terug omdat de laatste bus (in tegenstelling tot wat het woord laat suggereert) best vroeg weer teruggaat. En toen bedacht ik me dat u journalist bent, maar altijd met de trein gaat. Hoe doet ú dat nou? Want de trein op zich gaat nog wel, maar als de hoofdpersoon van je artikel ergens in een ver oord woont houdt die trein het laatste stuk meestal voor gezien en moet je met de belbus of met zo'n vouwfiets. Ik lees eigenlijk nooit in uw columns hoe u na de trein verder reist. U zit er eigenlijk altijd in. Als u een vouwfiets zou hebben, had u daar vast over geschreven, omdat een vouwfiets me een ramp lijkt voor onhandige mensen..

Ik zal u niet vragen mijn mentor te worden, al zou het natuurlijk erg leuk zijn als u mijn artikel zou lezen (<https://50plusinfriesland.nl/wat-we-van-de-denen-kunnen-leren-over-geluk/>) en dan een aardig mailtje aan mij zou sturen met "Om te beginnen wil ik zeggen dat ik uw artikel met heel veel plezier heb gelezen. Omdat uw werk potentie heeft wil ik u graag de volgende adviezen en tips meegeven..". Maar eerlijk gezegd reken ik daar niet echt op. Waarschijnlijk tot grote teleurstelling van alle zelfhulpgoeroe's die roepen dat alles kan als je er maar in gelooft. Maar ik ben ook gewoon een nuchtere Friezin. Wel zou ik echt heel graag van u willen weten hoe u dat doet, journalist en schrijver zijn en met het openbaar vervoer reizen. Het zou mij misschien kunnen helpen om van mijn droom een succes te maken. En dan is er een grote kans dat u mijn held wordt.

Met vriendelijke groet, Boukje Wiersma